

Ach! welke diepe smarte,
Mijn vrind! mijn vrind! lijdt mijn te teder harte!
Mijn moed die 't lot vaak tartte,
Bezwijkt nu, nu 't ons scheidt,
Voor altijd u te derven,
Zoo eenzaam omtewerven,
Dit is een levend sterven,
'k Zal rust noch troost verwerven,
Mijn hart dat om u schreit,
Voelt niet dan eenzaamheid!

'k Zogt reeds sints vroeger tijden
Een vrind, een vrind wien mijn geluk verblijden,
Die in mijn smart kon lijden,
Die voelt wat ik gevoel;
Ik mogt in u dien vinden
Mijn eenigen beminden!
De liefde wilde ons binden,
Maar 't lot maakt ons slechts vrinden,
Dit woord luidt ons zoo koel!
Wij hadden teedrer doel.

Ver van u afgescheiden
In d' oord waar 'k u, zoo moedloos, moet verbeiden,
Dwaal ik door doodsche heiden
En stille wouden heen;
Doch waar ik nu ook trede,
'k Zoek vrugteloos naar vrede,
Ik zucht bij elke schrede;
Natuur zucht met mij mede;
Wat ben ik diep alleen!
Hier is geen vreugde! neen!

Elisabeth Maria Post
1755-1812